

han ikke kunde gennemføre Sligt. Han har ikke absolut sagt, at han var derimod for sit personlige Bedkommende, men han har sagt, at han ialtsald ikke kunde gennemføre det i det andet Thing. Jeg skal her til sige, som jeg sagde forleden Dag: Prøv det. Skulde Landstinget saa modsætte sig det, og han har gjort det til sin Opgave at føre det igjennem, saa lad de Herrer af Landstinget føle det Samme, som vi saa tidt have følt her, nemlig at de ikke sidde fastere, end at Dørene kunne aabnes; saa gaa de nok ind derpaa. Jeg tror ialtsald ikke paa, at det der vil møde en saadan Modstand, som man fra Regjeringens og de andre Herrer's Side har gjort gjældende her. Jeg tillader mig at paastaa, at denne Skat i og for sig er fuldt saa retfærdig som nogen af de andre Skatter, vi nu have, og jeg lader mig ikke standse af, at de Herrer sige, at man kan støde paa Banfælgeligheder ved dens Gjennemførelse, thi det ved jeg meget vel — og det have vi jo ogsaa forsøgt —, at der i Begyndelsen klæber adskillige Mangler ved en saadan Skat. Det skal jeg være saa villig til at tilstaa som Nogen; men forresten maa jeg for mit Bedkommende erklære, at i den Egn, hvor jeg hører hjemme — og jeg har da ogsaa noget Kjenndskab til, hvorledes det gaar til med at udskrive saadanne Skatter —, gif det i sin Tid med denne Skat paa den voligste Maade af Verden. Ganske vist knurrede man lidt, fordi man skulde af med Pengene, og det vil man jo gjøre til enhver Tid, men de Banfælgeligheder, som jeg har hørt ere optaaede paa andre Steder, have ikke vist sig paa min Egn. Ikke desto mindre kan dette jo være rigtigt, at der var Uvillie mod Skatten, men derfor sidde vi jo her og lovgive, og naar vi komme sammen og erkjende, at der er Mangler paa dette eller hint Punkt, saa kunne vi jo forandre det, og dersom vi ere besjælede af en ren og varm Villie for at gennemføre en Formue- og Indkomstskat, saa siger jeg, at det ikke vil være mange Aar, inden vi ville faae en saadan Skat, som jeg betragter, — jeg havde nær sagt — som et Mønster for alle Skatter. Om jeg end ikke har hørt det offentlig blive udtalt her, saa er det dog ikke længere siden end igaar, at jeg hørte en Mand, som ved flere Leiligheder har lagt sin Uvillie imod en Formue- og Indkomstskat for Dagen, reise den Anke imod den, at det ikke saa meget var Pengene, som det var om at gjøre — og det har jeg hørt flere sige, — men at det, som det var om at gjøre, var, at Offentligheden kom til Rundskaab om Ens Formue. Jeg for mit Bedkommende bryder mig nu ikke om, at Verden faar at vide, hvad jeg er i Besiddelse af, men ikke desto mindre kan jeg godt forstaa, at der er Forhold i Livet, hvor det kan være mindre heldigt. Det er mit ramme Alvor; jeg sjenfter ikke dermed. Jeg kan godt forstaa, at der kan være Forhold, hvor det kan være uhyggeligt for en Mand at lægge sin

virkelige finansielle Stilling frem for Offentligheden. Jeg har imidlertid tænkt paa, om det ikke skulde være muligt at indrette vor Lovgivning saaledes, at man kunde raade Bod herpaa. Jeg har ikke noget saadant Forslag paa rede Haand i Dieblirket, men naar saa mange opfindsomme Forveber, som vi her ere, mene, at det er den eneste Stævant, som klæber ved Skatten, og at den maa fjernes ved Udskrivningen af en saadan Skat, for at denne kan blive retfærdig, saa tvivler jeg ikke om, at vi nok ville finde paa et Middel til at raade Bod paa dette Unde. (S. A. Hansen: Det er fundet). Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds siger: „Det er fundet“. Dette er meget heldigt. Jeg tror det ærede Medlem; jeg veed, at han er en Mand, som har sysselsat sig meget med disse Spørgsmaal. Nu have vi altsaa idag fundet Manden dertil. Derfor vil jeg ligesom det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) raade de Herrer til at tage Flertallet paa Ordet, hvis de overhovedet ville have deres Plan gennemført, — ikke for at gjøre mig en Tjeneste, thi jeg vil for Resten betro Dem, at De i saa Fald stufte min Forventning. Jeg har nemlig stadig havt den Forventning — hvad der ogsaa viser sig er Tilfældet — at Regjeringen og de Herrer ikke ville gaa ind paa Flertallets Forslag. Jeg er gaaet med til at foreslaa det i Raad om, at det ikke bliver modtaget; men jeg er ogsaa fattet paa, at det er ster, og sfter det, saa skal jeg med den største Beredvillighed hjælpe til at gennemføre det, det er en Selvfølge. Men jeg har unegtelig gjort den Beregning: Gaar Du med og støtter Flertallets Forslag, saa forhindrer Du, hvad Du anser for det Allerfarligste, nemlig Befæstningen af Kjøbenhavn, ikke at tale om, at dette vil føre os ind i et finansielt Wildnis, som vi slet ingen Ende se paa. Ved det andet Forslag foreligger der ikke nogen Plan, hvorefter vi se Enden paa hele den finansielle Operation; men de 30 Mill. i 10 Aar, det kan man dog overskue. Men naar Regjeringen fastholder sin Stilling, og hvis dens fremtidige Politik bliver, at man ikke vil have disse Fæstningsanlæg, naar vi ikke kunne faae dem uden en Formue- og Indkomstskat, saa siger jeg: lad være, og saa er jeg overbevist om, at det heller ikke er nogen absolut Nødvendighed, at det kommer tilveie. Jeg vil ikke en Indkomstskat for Indkomstskattens Skyld, men jeg vil følge de Herrer, naar det er deres ramme Alvor, at disse Foretagender skulle ske for at styrke Rigets Selvstændighed. Naar de, som sagt, ville gaa denne Vej, saa er jeg overbevist om, at de skulle mangle solide Grunde for at bevise, at det ikke er rigtigt, at de komme til at betale, som have Raad dertil og specielt have Giendomme, som de skulle have forsvarede. Jeg har allerede nævnt, at Mange kun have deres Liv, og derfor er det urimeligt at forlange, at de ogsaa skulle belægge det med